

1. Eftir frásögn Sigurðar Tómassonar, úrsmiðs.
2 blöð qto., rituð 19.sept.1926.
Prentað í Dýraverndaranum,
XVII.árg.1931, 8.tbl.bls.64-65,
undir fyrirsögninni: ýmsar sögur um fugla og önnur dýr. Úr safni Jóns Pálssonar, fyrrv. bankaféhirðis.
2. Fólkskubragð. Kettlingi varpað inn í glóandi ofn.
1 blað qto., ritað í Kaupmanna- höfn, 7.mars 1926.
- 3."Franziska" og "Gamla kisa", er ekkja yfirdómara Jóns Jónssonar átti.
1 blað. qto.

"Simbi"

Á gullsmíða- og írviðgerðavinnustofu Árna Þ. Þjórssonar í
 Ráðgjafartorgi, þar sem Sigmundur Tomasson írsmíðar vinnur - en
 hann hefir sagt mér eftirfylgjandi sögu - , Kom fyrir nokkru síðan, gulum
 Ketlingur, hálf-stápsaður og hendist hann niðr og þeim som á
 vinnustofunni voru. Skömmu eftir að Kotturinn Keri þungad, hafði
 hann orðid fyrir því slysi, að festa stóttid milli hurðar og gátta og
 fékk síðan vonda ígerð í meiddliu, svo langvinn og þvalafull, að hann
 horadist og hatti að hirtósig. Þiltarnir, som á vinnustofunni voru, álitu
 að honum vori eltri lífsort og komu sér því samau nu að réttast vori að
 stóttu honum kvalinnar, með því að lóga honum. Þeir fótu því það háð, að
 draga hann á eiki (Klót); en meðan þeir voru að mihirtuá sig með
 þetta, smerist þeim hugur og fótu því upp á því að svöfa Kottinn með
 þessu eiki og reyna að koma aftur eftir því, hve ígerðin vori grómtelnu, og ef
 svo vildi til, að Kotturinn fyllti sodfinguna. Þá að skera í ígerðina og reyna
 að lötenu hann. Kotturinn sofnaði og þiltarnir fótu nu allrar þeirrar kunn-
 áttu sem þeir áttu ofir að háða í skrudlötningafræði sinni: Þeir rötundu
 ígerðar-stöðid vandlega og skáru í ígerðina, svo að út vatt blóð og grófstur
 ír sárinu, báru smyrst í, og bundu vel og vandlega nu. Síðan vótdu
 þeir sjúktlinginn; lötningin hafði tekið á gottlegru og honum fór að batna
 dag frá degi. En eins og góðru lötningu er síður, gerdu þeir honum til góðu
 á hverjum degi, og það leid eltri á lötningu, að sjúktlingurinn kómi til þeirra
 sjálfkrafa, lögðist flatur á „skrudarbordid“, létu þá leysa mubúðinnar og
 bíta nu sárit, nu það var gróid.

Stafu það er „lötningurinn“ vótdu þessu vinnalegra og vitta sjúktlingi
 sínum, var „Simbi“ og gegnuir hann því nafni; hvenor san til hans er kallað

og hann ávarpaður með því nafni.

„Simbi“ fór nið einn og þingur og gerist mital herkonungur, að fara yfir herferðir, þó ekki vori hann jafn herstær eftir þetta áfall sitt sem áður, og í hvert skipti, sem hann kom „sundur“ heim úr herferðum sínum, með rifin eyru og blóðugar lappir, lagdi hann flatur fyrir fótur líflökna sína, mendi til þeirra bonar-
~~hanna~~ augnum og bad þá á sjár; beið hann þess þá ávalt rólegur, að þeir ~~hanna~~ blóðið og hreinsuðu sárin. Sei hann, að þeir ætluðu ekki að sinna beiðri hans, lét hann bonir sínar og óstær í ljósi með því, að segja „níá, níá“, og skildu þeir þá ávalt, að eitt hvort mundi vera afhuga vert við heilsufar Simba og fótur til að afhuga það og hata bót á því.

„Simbi“ er gullfallaqt dýr, steynsemin stær út úr augnum á hornum og hann er vinalegur við alla menn. Inilli hans og lífgjafa hans („lötunna“) eru óslitauleg vinnu- og tryggðabörð bændur, síðan þeir lögðu hann á „skurðarborðið“ og stáru í skottið á hornum foddum - og lötunnu hann.

Þessi frásögn Sigurðar Þórnassonar, sem ég hefji fott í letur, er svo fögur og lörðinsvita, að ég hlífa etaki við að seuda hann „Dýra vinnu“ ef verða kynni - sem ég vona - að aðrir menn taki hann sér til fyrir- myndar og leitist við af fremsta megni að sjá og stillja tevati þot og þraktir, sem margir „málleysingjarnar“ verða að líða, en gelta ekki til þess sagt sjálfir, nema með aequanádi sínu og vinnulegum atlotum, enda and sjna þeir einnig þakklæti sitt með því í hvert sinn og í hverum hátt sem þeim er hjálpað, já, ofok innilega þakklæti, en orð fá ljóð.

19. Sept. 1926.

[Signature]

Þann síðustu ásmót tók ríksfjórni notkennur í Danmörku þrjár fyrir-
spurnir í blaðinu sínu og það munu svara þeim. Síðasta spurningin
var þannig höfðandi: „Hvers óstær þú þér og þinni fjöð til handa í þessu
nýja löngandi ári?“

Fjórdi manna svaradi spurningunni ríksfjórnes og sem vouta mátti í
þessa vögu. Hóval þeirri sem svörudu, voru þeir Skaming forsetisráðherra,
Steinvald fjármálaráðherra og fjóldi skúldo og listamaanna, Karla og Kóenna.
Kona ein, frá Agnes Schmitto að nafni, svaradi síðustu spurningu þannig,
(hér í lauslopi fjydingu):

„Fjridja ásto min er sú, að aldrei notkennur tína komi það aftur fyrir
sem átti sér stad síðastlíðid haust: Að maður notkennur taki ^{Netlings} ~~gætt~~
gætt og fluggi honum tví vögis hoad eftir annað inn í glóandi bakara-
ofu (þær sem þattu annungja kvitindi vand að láta lífid í þessu heylli-
þegarta hátt) og dómariinn dómur svo mannum í selt, sem nemur
10 Krónum (!) fyrir vitid“ —

Hvílís grund við vannaþaukt og saklausu lífid! Hvílís
réttlatis tilfinning (!) dómaraus! Hverning steyldi þeim vanda við,
grundarvoggjunum misthmarlausu og dómaraus tilfinningu- og kodu-
lausu, er þeir mata augnabadi og ástórnunum þíus saklausu smalingja
fyrir dómstóli þíus ^{og réttlata} ~~núlla~~ dómara?

Þ. Kausmannshöfu,
Höfu

7. Mars 1920

J. J. J.

Þegar Kötul Þorjavalda brann, 24. apríl 1915, var þar köttur, sem heitir hafði þangað úr frönsku skipi. Húsa var þeir Kötulid „Fransiska“. Eftir brannuau komu hún til Magnúsar Ólafs sonar ljósmyndara og fór alþóttar niðir orð af henni sem veidiskelli góðum. Þú Theodoro Thoroddson býr skamt frá Magnúsi og var niðirleikni hans á henni. Hún fékk þá hús lánda til að geyma í varginum og fólst það vel. Þess frásettu var hún svo nokkurn veginn slitalaus „á hálfu“ hjó þeim Magnúsi og þú Thoroddson. Einkveigum sínu kom Magnús að máli við þína um það að hún mætti hafa hús fyrir fult og allt þú sér leiddist hve fjóson hún vori og ekki óþ mörj aflvami, sem sér leiddist að löga. Húsa fór þá alfarir til þú Thoroddson og var jafu „lauslát“ og hún hafði orð, en í hvert sínu sem hún átti börn síu lengi eftir þetta, fór hún yfir í hús Magnúsar, til að eiga þau þar; síðan fór hún ávallt að þú tókum í virst síu aftur. Síðustu efi á síu veytti húsa þú út af veigum og átti börn síu heima í hús þú Thoroddson, en svo niðir vandhafi þátti henni (húsu) á þú að þína sér vidmanni stáð, þau sem hún gæti „legid í son“, að hún valdi neðdu skuffuna í hlatastáps íða þau-stáps frá arinnar og lagdi þar, hvad sem hver sagdi.

Ekki yfir dómur. Þú þessonar átti margu Ketli hvern fram af öðru, sem bláir voru að lit og frögir niðir fyrir legid. Stundum voru þeir á þú áttidinnir uppi í einu og niðir dæti á þeim haff, lóti og frinni sjálfri og börnum heimar. Ekki húsa var ávallt Kötulid „gaula húsa“. Þú stóð svo á að „gaula húsa“ sem þú var uppi, var orðin all-gömul, svo frinni virsti þú áttidinn í þú að „lega hana heimur úr naud“. Þú sér þú einhverju sínu, en allir sátu við niðir dagsbordid: „Eg held að við veidum að þú að löga henni „gömlu húsu“. Gaula húsa var inni í lóttilofum, en þegar henni var lóttid uppi, leiddist hún út og kom aldrei í þad hús þau og flýði í hvert sínu er hún á einhveru úr húsinn. Þú sem þú þú þú „gömlu húsu“ féll þetta þú, ekki légt börnum og hörmum niðir að húsa skildi hverja þannig úr góðum vinnu hús. Gaula húsa hélt við í virstu húsum og léfti nokkurn lengi eftir þetta.